

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. V. Statua Nabuchodonosori visa, à Daniele explicata, formandis
moribus proponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

CAPUT V.

Statua Nabuchodonosori visa, à Daniele explicata, formandis moribus proponitur.

DANIEL divinâ ope imploratâ somnium regi Nabuchodonosori aggressus est hunc in modum exponere: Tu rex cogitare capisti in stratu tuo, quid esset futurum post hæc: & qui revelat mysteria ostendit tibi quæ ventura sunt. Mihi quoque non in sapientiâ, quæ est in me plus quàm in cunctis viventibus, sacramentum hoc revelatum est, sed ut interpretari regi manifesta fieret, & cogitationes mentis tuas sciret. Tu rex videbas, & ecce quasi statua una grandis: statua illa magna, & statua sublimis stabat contra te, & intuitus ejus erat terribilis. Hujus statuæ caput ex auro optimo erat, pectus aurea & brachia de argento, porrò venter & femora ex ære: tibia autem ferrea, pedum quadam pars erat ferrea, quadam autem fictilis. Videbas ita, donec abscissus est lapis de monte sine manibus: & percussit statuam in pedibus ejus ferrea, & fictilibus, & comminuit eos. Tunc contrita sunt pariter ferrum, testa, æs, argentum & aurum, & redacta quasi in favillam æstiva arca, quæ rapta sunt vento, nullusque locus inventus est eis: lapis autem, qui percussit statuam, factus est mons magnus, & implevit universam terram. Hoc est somnium. Interpretationem quoque ejus dicemus coram te rex.

Hæc statua Nabuchodonosori visa quò magis à capite ad imum & ad pedes descendit, eò ignobilioris metalli fuit; ab autem ad argentum, ab argento ad æs, ab ære ad ferrum, à ferro ad testam defecit. Ita quatuor regna seu Monarchia in pejus ibant. Secunda deterior primâ, tertia deterior secundâ, & ita deinceps, quod Venusinus canit: Ætas parentum pejor avis est nos nequiores, mox daturus progeniem vitiosiore. Hæc hominis ad pejora semper defluentis est imago. Caput illius nunquam aureum: laudabile, bonumque principium. Pectus & brachia sunt argentea; senescit ille non annis tantum, sed & moribus, jamque multò quàm antè frigidior est aut negligentior. Ita miser homo, si se libimet permittat, nunquam non in declive vergit. Tandem facti cogitur: Defecit spiritus meus. Hunc talem Siraides describens: Est homo marcidus, inquit, egens recuperatione, plus deficiens virtute. Atque hæc viva statua luculentius ob oculos collocanda. Hic igitur exponendum, quomodo humana indoles indenterum deficiat ad pejora, & quâ ratione huic malo occurrendum.

S. I.

Statua Nabuchodonosori in quiete visa caput habebat aureum, brachia & pectus argenteum, tibiae ferreas, pedes imos partim ferreos, partim fictiles & luteos. En ipsissimam hominis ad deteriora inclinantis effigiem. Germanum hominis encomium est, Jobo teste, Nunquam in eodem statu permanere. Aut enim assidue ad virtutem proficit, aut deficit ad vitium: aut melior, aut deterior, vel sanctior, vel nequior: Nunquam in eodem statu permanet. Quisquis in progressu vitæ quotidiano incipit lenescere, tædium sentire, laborem fugere, otium atque ferias amare, solute ac negligenter agere, ad honesta torpere, ad vitiosa fervere, jam deorsum fertur, nec enim incedit per proclive, sed currit, ad ima brevi perventurus. Hic homo fuerat aliquando aureus, successit auro metallum ignobilius, jam ferreus est atque luteus. Spiritu cepit, carne consummavit, olim Angelus, jam pæne diabolus. Hoc triplici ferè modo fieri compertum.

I. Adolescentia subinde ac juvenus tractabilis, modesta, docilis; paulatim aurum in argentum, imò in testam degenerat. Hi enim cum sui juris esse incipiunt, malitiam neglectam reddunt cum fenore, cupiditates & libidines diu latentes denique se produnt, & erumpunt

Tom. II.

A in apertum. Nero Imperator talis, sub Senecâ præceptore aureus, Patris patriæ nomen recepit, atque ut certiores adhuc indolem ostenderet, ex Augusti præscripto imperatorum se professus; neque liberalitatis, neque clementiæ, nec comitatis quidem exhibendæ ullam occasionem omisit. Graviora vectigalia abolevit, aut minuit. Senatorum nobilissimo cuique, sed à re familiarî destituro annua salaria, & quibusdam quingena constituit. Et cum de supplicio cujusdam capite damnati, ut ex more subscriberet, admoneretur: Quàm vellem, inquit, nescire litteras! Omnes ordines subinde, ac memoriter salutavit. Agenti senatui gratias, respondit: Cum meruero. O modestum, sanctumque principem, ô aureum Imperatorem! sed qualis demum carnifex, qualis panthera, qualis imò diabolus evasit? Quomodo obscuratum est aurum, mutatus est color optimus?

II. Sunt alii, qui frugi sint ad etatem integram, & provectam. Tandem evanescit aurum, aliud atque aliud deteriorius metallum succedit; illi scelere sese aliquo contaminant. Quod ubi vel semel sunt ausi, in eodem sunt confirmatores, & ita sensim nequiores evadunt denique merissimum lutum sunt. De istis illud verissimè dixeris: Ausum semel, geminatum decies. Gustatâ felis aurinâ semel, redit sæpius; ita melle vitiorum inescatus vel semel, dulcedinî tam prava sæpius succumbet; quod ausus est semel, iterumque, id decies, id vicies, atque tricies, id audebit centies ac sæpius. Hæc ferè peccandi ratio est. Qui letali noxâ vel unicâ se obstringit, in primâ non diu hærebit, brevi ad alteram, ad tertiam, ita ad decimam, ad vicissimam, ad centesimam transibit. Ubi cœperit audenter in nefas ruere, non facile subsistet: gustavit suave toxicum; jam captus est, inhaeret hamus faucibus. Vitia plerumque, catenata sunt, si primum trahas anulum, sequuntur ceteri; nexi sunt. Rarissimè invenias unâ culpâ nocentem. Repetitur scelus quod semel placuit. Ingressus vitii in grandem numerum excurrerit. De plurimis verissimè dixeris: Ausum semel, geminatum millies.

III. Sunt demum alii (atque hoc quotidianum est) qui octavo quovis, aut decimo quarto die singulisve mensibus animum atque conscientiam emaculent, divina mysteria frequentent, optima quæque facturos statuunt. Hi primo alteròve die aurei sunt, dein argentei fiunt, sic semper aliquantulum remittunt, hebdomade aut mense finiente lutum & testa emergunt, vitiositates antiqûæ omnes denuo vivunt. O miseros nos, qui nunquam in eodem statu permanemus! ô statuas aureas, sed sine luteas! Hæc vivendi ratio est. Qui non identidem aspirat ad meliora, jam ad deteriora declinat. Dum vivimus, nunquam stamus, aut enim porrò imus, aut retrorsum tendimus. Quod Bernardus præclarissimè demonstrat: Quod si studere perfectioni, ait, se perfectum est, profectò nolle perficere deficere est. Vbi ergo sunt, qui dicere solent: Sufficit nobis, non minus esse meliores quàm patres nostri. O monache, non vis proficere? Non vis ergo deficere? Nequaquam. Quid ergo? Sic mihi, inquit, vivere volo, & manere in quo perveni, nec pejor fieri patior, nec melior cupio. Hoc ergo vis, quod esse non potes. Quid enim stat in hoc sæculo? Et certè de homine specialiter dictum est: Fugit velut umbra, & nunquam in eodem statu permanet. Ipse & nique hominis, saculig, auctor: Quamdiu in terra visus est, & cum hominibus conversatus est, nunquid stetit? Et quidem, teste scripturâ, pertransiit beneficiendo, & sanando omnes. Pertransiit ergo sicut non infructuose, ita non remisit: non pigre, non lento gressu, sed quemadmodum item de eo scriptum est: Exultavit ut gigas ad currendam viam. Porrò currentem non apprehendit, qui & ipse partner non currit. Et quid prodest Christum sequi, si non contingat consequi? Ideo Paulus agebat: Sic currite, ut comprehendatis. Ergo, eodem teste, non proficere sine dubio deficere est. Nemo proinde dicat: Satis est; sic volo manere; sufficit mihi esse sicut heri, & nudius tertius. In viâ residet, qui

Sunt alii, qui post conscientiam emaculatam optima quæque facturos promittunt, nihilominus vitiositates antiquas admittunt. Sunt alii, qui post conscientiam emaculatam optima quæque facturos promittunt, nihilominus vitiositates antiquas admittunt. Sunt alii, qui post conscientiam emaculatam optima quæque facturos promittunt, nihilominus vitiositates antiquas admittunt.

Aaa 2

eiusmodi

ejusmodi est; in scala subsistit, ubi neminem Patriarcha vidit non ascendentem, sed descendentem.

Aug. tom.

10. serm. 15.

de veris.

Apostoli c. 8.

Et 15. mihi

pag. 128. Et

scgq.

Philip. c. 3.

v. 13.

Aug. p. 0.

proximè ci-

tatio.

Sophron.

Prat. spiri-

tuale c. 130.

mibi p. 448.

Senec. ep. 87.

mibi p. 609.

In gravi

morbis

mores e-

mendatissi-

mos polli-

cemur

Deo, quo-

rum sensum

obliviscimur.

Pf. 83. v. 8.

Hæc Augustinus disertissime confirmat his monitis: Tolle te, tolle, inquam, et a re; impedis te si tu te adificas, ruinam adificas. Addit epilogi vicem: Proficite, fratres mei, discite vos semper sine dolo, sine adulatione, sine palpatione. Semper tibi displiceat quod es, si vis pervenire ad id quod nondum es. Nam ubi tibi placuisti, ibi remansisti: Si autem exieris, Sufficit, et peristi. Semper adde, semper ambula, semper profice. Noli in viâ remanere, noli retro redire. Remanet qui non proficit; retro redit, qui ad ea revolvitur, unde jam absecesserat. Ad eosdem profectus incitans Paulus: Ego me, inquit, non arbitror comprehensisse. Adhuc sequor, adhuc proficio, adhuc ambulo, adhuc in viâ sum, adhuc me extendo; nondum perveni. Ergo si et tu ambulas, si te extendis, si ea, quæ ventura sunt cogitas, obliviscere præterita, noli in ea respicere, ne ibi remaneas ubi respexeris. Ergo non caput tantum statuæ, sed & pedes, sed & umbilicus & pedes sunt aurei.

§. II.

Videte religiosos ordines principis florentissimos; sensu remisit primus ardor, auri nobilitas in metallum ignobilius mutavit, hinc pedes imifictiles, hinc mores primis dissimiles. Id jam olim Athanasius Abbas deplorans, Sophronio teste; Patres nostri, ajebar, continentiam & paupertatem ac nuditatem rerum omnium usque ad mortem servaverunt; nos autem ventres nostros & crumenas dilatavimus. Sub patribus nostris in studio erati distractiones animi vitare, nostris verò teporibus olla obtinuit & opus manuum. Ita quivis hominum assidue deflectit ad peiora, factus nequior, si non seipsum identidem vi magnâ impellat ad sanctiora. Pronissimum tendere ad sequiora, immemorem sanctæ destinationis. Verissime dixit Anagnus Philosophus: Ad deteriora faciles sumus, quia nec dux potest, nec comes deesse: & restiam ipsa sine duce, sine comite procedit: non pronum est tantum iter ad vitia, sed præcepta.

Mandabulum, Suidâ teste, thesauro grandi reperto ingentia pollicitus est Junoni quotannis in animi grati testimonium offerenda. Obliviscit arietem aureum, sed primo tantum anno; argenteum altero: tertio stanneum: plumbeum quartodenique nullum. Ita nos plane in arcibus rebus, in vehementi morbo, in gravi periculo montes aureos, mores emendatissimos, Deo Divisque omnibus pollicemur. Vociferamur & urgemus: Juva, ô Domine juva; vitam ego longè sanctiorem institutam, si hunc morbum, si periculum istud evaserò: O Domine juva. Juvat Deus; evadimus. Quid perit? quæ sequitur vitæ sanctimonia? quâ liberalitate voti fidem solvimus? principio aliquantulum auri promimus, mox argenteas eudimus lamellas, his brevius opus figlinum jungimus: post superata pericula, post valetudinem restitutam pauculis diebus substrictiores aliquantulum sunt mores; vix unus aut alter mensis abit cum beneficii accepti labor memoria, idemque iterum, ut antè quædam licentia, quædam segnitè & oscitanter, alia imprudenter, aliqua etiam perulenter fiunt. Ita in pristinum revolvimur chaos, ita sordes ejuratæ redeunt, & vetus calcatur lutum, ita priora & antiqua omnia. Hæc illa est tam ferid, tamque firmiter promissa morum emendatio? Hæc illa procera, ter admiranda statua, caput quidem aureum attollit cælo, sed basi nititur infirmâ, pedibus argillaceis. Initium præclarum, pudendus finis.

Quemadmodum vei ð hominum sanctiorum sapiens industria è virtutibus necit catenam: quod affirmans Pfaltes: *ibunt, inquit, de virtute in virtutem*: seipfis isti quotidie fortiores, ad parendum promptiores, ad patiendum submissiores, ad erogandum liberaliores, ad serviendum fideiiores, ad precandum sunt vigilantiores: sic alii contrâ de vitio eunt in vitium, atque ita & suam isti necunt catenam. Causarum aliquid assignans

A Gregorius Magnus: Peccatum namque, ait, quod penitentia non diluit, ipso suo pondere mox ad aliud trahit. Unde fit, ut non solum peccatum sit, sed peccatum & causa peccati. Ex illo quippe vitio culpa subsequens oritur, ex quo cæcitate mens ducitur, ut pejus ex alio ligetur. Sed peccatum quod ex peccato oritur, non de vitio jam peccatum tantummodo, sed peccatum est & pena peccati: curam quia justo judicio omnipotens Deus cor peccantis obnubilat, ut precedentis peccati merito etiam in aliis cadat. Quem enim liberare noluit, deserendo percussit. Hanc ipsam in declive semitam monstrans Siracides: *Est, inquit, processio in malis* Eadem viro indisciplinato. Vir indisciplinatus, qui antè magister esse, quàm discipulus, docere prius cupit quàm discere, suos & ipse progressus habet, sed à malo in pejus, ita ut magis magique à virtutis genio degeneret.

Videte regem Salomonem. Caput is habebat aureum. Dilexit Salomon Dominum, ambulans in præceptis David patris sui. Pectus & brachia Salomonis fuerunt argentea: Congregavitq, Salomon curus & equites, & facti sunt ei mille quadringenti curus, & duodecim millia equitum. Nondum adeo malus, sed non amplius, ut antè, aureus, vultu Paullatim verò cæpit esse æreus. Rex autem Salomon adamavit mulieres alienigenas multas: his itaque copulatus est, & ardentissimo amore. Ex ære factus est plane ferreus, nam cives atque subditos ob nimium aulæ luxum indictionibus, & tributis miserè vexavit. Hoc illi post Salomonem jam sepultum Roboamo filio questi: *Pater tuus, inquit, durissimum jugum imposuit nobis, tu itaque nunc imminue paululum de imperio patris tui durissimo, & de jugo gravissimo, quod imposuit nobis. Tandem Salomon in turpe lutum desit. Cùmque jam esset senex depravatum est cor ejus per mulieres, ut sequeretur Deos alienos: nec erat cor ejus perfectum coram Domino Deo suo, sicut cor David patris ejus, sed colebat Astarthen Deam Sidoniorum, & Chamos Deum Moabitaram, & Moloch idolum Ammonitarum. En statuam, cui caput quidem aureum, sed litæ fuerunt plantæ. Spiritu cæpit, sed carne consummavit.*

§. III.

Palladius & Rufinus memorant de viro religioso, mo, qui annis pluribus in solitudine ad omnem virtutis legem præclare sese gesserat silentii & assidue orationis amantiissimus. Ed autem sanctimonia pervenisset, ut omnem curam oblitus uni pæne animo vacaret, summâ in Deum fiducia. Dies atque noctes solum suspensabat cælum, hinc magis ac magis ad suum Conditorum rem spectandum anhelabat. Unde nec tristis, nec tetivus, sed immortalitatis spe plenus jam pæne cælitum voluptatibus interefse sibi vitus est. Nec paternæ providentissimi Numinis cura defuit ei, qui seipsum minime curarat. Ita reperit hic Alcera quotidie suam, quæ se aleret, annonam in mensâ, panem niveum exquisitè factum, palato gratissimum. Cum ingenti gratiarum actione solitus est inempto hoc victu frui, & mox iterum ad arctiora cum Deo colloquio redire. Nec visiones cælestes, & vaticinandi munus viro divino defuerunt. Ad istam vitæ sublimitatem erectus cæpit sibi videti ceteris aliquantulum altior gradu, unâ etiam cogitationes illæ subpreperunt, quæ cælestis beneficii donum, tam continentis vitæ debitum aestimarent. Hæc ruinæ subtilissima origo. Nam inde paullatim languor & desidia, sed vix notabilis nasci, minus calere preces, minus fervere actiones, omnia, quod ægrè adverteres, esse aliquantulum fractiora. Hæc tamen negligentia, initio tam modica sensim auxit. Ita vir iste sanctus plusculum somno addere, tardius stratu surgere, vigilias celeritè finire, orationes citius absolvere, cenulam ultra solum producere; jamque etiam tædium laboris sentire, subinde sibi ferias indicare, rigores ceteros laxare, cogitationes incautiùs custodire. Etiamnum stare videbatur, sed brevi ruiturus, uti Nabuchonosoris statua lapillo jugulara. Quod ipsi etiam oculis objecit Deus. Nam panem hic cremicola,

eremicola, ut haecenus, sibi appositum reperit quidem, sed male coctum, cineribus obductum ac sordidum. Agnovit ille hoc genus monstri, fœcordiæ suæ luculentum esse indicium, sed culpam, quam debuisset, non correxit. Jam eum cogitationes licenter evagatæ per diversa rapiebant præcipitia. Ita demum aridi ac mucidi panis crustula velut à muribus, aut canibus arrosa invenit. Ingemuit quidem, cum ista cerneret, & fudit lacrymas, sed nequitia coercendæ non satis valitura. Jamque in eo tumultus ingens erat cogitationum pessimarum, quæ hoc unum assidue occurrentarent. Abi hinc, & tibi vive. Quid inaniter te faigas? impenditis multo minoribus caelam emittit, Abi. Ille sua foribus tam importantis obsecutus, libertatem querere statuit. In viâ viciæ penuriâ coactus ad cœnobium divertit, sed animum mutatum dissimulavit. Jam pedes lotum, & hospitali mensâ refectum rogatur cœnobitæ, id sibi gratiæ præstaret, & quod insigniter posset, de salute animi ad se verba faceret. Habebatur is omnium eruditissimus Pater. Hinc etiam quaesierunt; quomodo cogitationes noxiæ ac turpes repellendæ; quomodo diabolus impostor effugiendus. Non potuit religiosus hospes hoc officii reculare. Dixit, gravissimè illos hortatus, ut in laboribus fumendis, non fortes tantum, sed & constantes essent, non multo post tempore in suavissimâ quiete collocandi. Persuasit omnium primo sibi ipsi, quod dixerat. Nam ab exhortatione animum refumens: Vide, aiebat apud se, quam verè sit in te pronunciatum: *Dicunt & non faciunt.* Alios corrigis, te ipsum non emendas; doces alios ne peccent, tu nihilominus hoc unum agis ut pereas. *Quin respicis? Nec distulit; sed cœcitate cursu rediit in solitudinem, ubi seipsum deplorans: Nisi quia Dominus, aiebat, adjuvasset me, pauld minus habitasset in inferno anima mea. Eheu! morus est pes meus: Misericordia tua, Domine, adjuvabat me. Has super se lacrymas non nisi cum vitâ finit. Nam mensa illa gratuita non rediit. Deinceps panis sudore fuit emendus. En hominem, qui spiritu cepit, consummaturus carne, ni eum divina bonitas reduxisset in viam. En statuam magnâ parte auream & argenteam, sed demum luteam. Hæc vobis, ô filii narravi, ait Palladius, ut humilitatem exerceatis, seu in parvis, seu in magnis esse videamini. Hoc est enim primum præceptum Servatoris. Animi elatio ex homine aureo facit luteum, imò ex humano homine facit immanem bestiam, ut Nabuchodonosorem potentissimum regem in prodigiosam pecudem mutavit. Qui verè proficiunt, assidue submissiores fiunt.*

Plutarchus explicans, Quomodo quis in parandâ virtute suos possit profectus sentire, hæc ceteris immiscet: In hos congruit jocus Menedemi; Qui Athenas, in quiete, navigant ad studia, plerique sibi sapientes sunt, deinde Philosophi fiunt, progressu temporis rudes ac præbebei evadunt; quò enim magis doctrinæ se præbent, eò magis fastum & arrogantiam deponunt: ita planè Christianus quò plus melioris sapientiæ haurit, eò minus sibi sapere videtur, & submissius se gerit. Hic tria singularis observanda.

§. IV.

I. Si fundamentum rei aut nullum, aut parum sit firmum, si pedes stent luto, ad iectum lapilli corruunt universa. Quisquis non seipsum suâque omnia solidissimè fundat in Deo, is in aëre ædificat sine basi domum, prius ruituram quàm initium iecturam. Homo, cujus præsidium robur ac fundamentum Deus non est, mille percundi periculis expositus est, omni malè agendi occasione utitur, adversis quibuscunque sternitur; illecebræ carnis, invitamenta Mundi, instigationes diaboli per varia illum rapiunt præcipitia: nimirum luteis pedibus miser nititur, fundamento caret. Hinc modò impatientiâ, modò libidinem, modò superbiam, modò gurgulam vagus erro sectatur. In solidum nihil extruit, vitiosus

Tom. II.

tatis non unius mancipium. Tales Galatæ, quos acriter perstringens Paulus: *Sic stulti estis, incipit, ut cum spiritu ceperitis, nunc carne conjugemini.* O fatui! sine fundamento labant parietes, tota ruit domus. *Deus firmamentum nostrum.*

I. I. Quisquis non quotidie studet proficere, & ire propior celo, propior Deo, is in declive tendit, carne consummabitur, tamen si ceperit spiritu, in pedes luteos finietur statua, et si caput erexerit aureum. Seipsum igitur quis ad assiduos profectus quotidie impellat. In exercitationibus sacris millies iterumque millies incipiendum. Malè finiet, imò non finiet, qui non quotidie ardore novo virtutis studium inciperit. Quisque sibi dicat: Nil egi haecenus: jam incipio. *Iustorum semita quasi lux splendens procedit & crescit usque ad perfectam diem.* Sol nunquam subsistit, sed constantissimâ celeritate progreditur, dum meridianum celi punctum, quod est altissimum, attingat. In oculis est quotidianus hic monitor; æmulemur præeuntem. *Electi, Gregorio teste, usque ad finem vitæ in virtute proficiunt.*

III. Quicumque gravius nunquam deliquit, id etiam deinceps caveat audere. Verè semel ausum, id decies, id centies, id sexcenties geminatum. Quæmodum laveriones illi & furum tirones, qui ob furta minutiora virgibus excipiuntur, simulque igni & aquâ interduntur, furis abstinere possent utique si vellet, sed hoc longè rarissimum est: qui enim Mercurio his furandi rudimentis sunt initiati, vix unquam desistunt clepere, dum patibulum scandant, & longa ex eis fiat litera: ita qui semel iterumque ausi letaliter delinquere, delinquent sæpius, eadem crebrò repetitis vicibus audebunt jam satanæ auctorati. Ah melius in flammam præcipitari, aut oceano mergi, quàm letali noxâ obstringi, quæ argentum & aurum, hoc est, actiones bonas omnes præteritas, velut in favillam redigit. Si spiritu ceppimus, consummemus spiritu.

CAPUT VI.

Tres Danielis socii venerationem idoli aurei liberrimè recusant.

CVM somnium de statuâ visum ad eò exactè ac feliciter Daniel interpretatus fuisset, Rex Nabuchodonosor, ut divina pagina testatur, cecidit in faciem suam, & Daniëlem adoravit, & hostias & incensum præcepit, ut sacrificarent ei. Loquens ergo rex ait Danieli: Verè Deus vester Deus Deorum est, & Dominus regum, & revelans mysteria: quoniam tu potuisti aperire hoc sacramentum. Tunc rex Daniëlem in sublime extulit, & munera multa, & magna dedit ei, & constituit eum principem super omnes provincias Babylonis: & præfectum Magistratum super cunctos sapientes Babylonis, Sidrach, Misach, & Abdenago ipse autem Daniëlerat in foribus regis.

Hæc quidem Nabuchodonosor optime, in Deum pius, in Daniëlem gratus. Sed brevè alius spiravit ventus. Rex auream erexit statuam cubitorum sexaginta altam, sex latam; unâ etiam edixit gravissimè, quisquis eam statuam dato signo non venerabundus adorasset, hunc eadem horâ præcipitandum in flammis. Hic invidia Chaldæorum se prodere, tres Hebræos principes Ananiam, Misachem, & Azariam ad regem deferre, ut regii edicti contemptores accusare, ita reos peragere, & jus poscere. Nabuchodonosor illos accersens: Verène, inquit, Sidrach, Misach, & Abdenago deos meos non colitis, & statuam auream, quam constitui non adoratis? Nunc ergo si estis parati, quacunque horâ audieritis sonitum tubæ, fistulæ, citharæ, sambacæ, & psalterii, & symphoniæ, omnisq; generis musicorum, prosternite vos & adorete statuam, quam feci: quòd si non adoraveritis, eadem horâ mittentini in fornacem ignis ardentis: quis est Deus, qui eripiet vos de manu meâ? Respondentes Sidrach, Misach, & Abdenago, dixerunt regi Nabuchodonosori:

Aaa 3

Non